

Аннотація

Стрельцов Е. Л. Международные конфликты: стремление к определению. – Статья.

Статья посвящена исследованию проблем понятия, сущности, признаков международных конфликтов и их видов. Также анализируются определение и признаки немеждународных вооруженных конфликтов.

Ключевые слова: международные конфликты, международные вооруженные конфликты, немеждународные вооруженные конфликты, международное право, национальное право.

Summary

Streltsov E. L. International conflicts: the pursuit of definition. – Article.

The article is devoted to the study of issues of the definition, the essence, and the signs of international conflicts and their kinds. The definition and signs of non-international armed conflicts are also under analysis.

Key words: international conflicts, international armed conflicts, non-international armed conflicts, international law, national (domestic) law.

УДК 349.3:341.95

О. В. Тищенко

СОЦІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАСЕЛЕННЯ ОКРЕМИХ КРАЇН ЄВРОПИ ТА АМЕРИКИ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Постановка проблеми. Тенденції формування соціально-орієнтованої Української держави безпосередньо пов'язані з проблематикою соціального забезпечення як головної складової соціальної політики. Ефективне правове регулювання системи соціального забезпечення – показник поступу держави у світову спільноту. Соціально-правове становище людини та рівень її добробуту, ефективність дії соціально-забезпечувального механізму держави залишаються головним показником впровадження гуманістичних засад у законодавстві країни. З огляду на це доктринальний аналіз практичної реалізації соціального забезпечення в країнах світу є актуальним та своєчасним напрямом наукового дослідження. Теоретично-практичні проблеми порівняльно-правових аспектів соціального забезпечення в країнах світу у своїх працях піднімали українські вчені В.М. Андріїв, Н.Б. Болотіна, В.Я. Бурак, А.С. Довгерт, О.Л. Кучма, О.В. Москаленко, В.І. Муравйов, С.М. Прилипка, С.М. Синчук, М.В. Чічкань, О.Г. Чутчева, М.М. Шумило, В.І. Щербина, О.М. Ярошенко та інші. Водночас це питання залишається малодослідженим і потребує подальшого вивчення та аналізу.

Метою статті є дослідження специфіки соціальної політики окремих країн Європи та Америки в сфері соціального забезпечення населення, зокрема щодо функціонування пенсійних систем та порядку надання соціальних допомог.

Виклад основного матеріалу дослідження. Проголошення стратегічного політичного курсу України в напрямі інтеграції до Європейського Союзу, зміна державних пріоритетів щодо майбутнього розвитку країни зумовлюють необхідність визначення стратегії реформування системи соціального забезпечення в Україні

з врахуванням позитивного досвіду інших країн. З огляду на це розглянемо законодавче забезпечення функціонування механізмів соціального захисту в окремих країнах Європи та Америки.

Нідерланди. Відповідно до Конституції Королівства Нідерландів, прийнятої 17 лютого 1983 року, державні органи повинні турбуватися про забезпечення засобів для існування та справедливий розподіл багатства (ст. 20) [1]. У Нідерландах існує одна з найбільш високорозвинених систем соціального забезпечення у світі. Система побудована таким чином, щоб максимально знизити ступінь ризику для кожного члена суспільства позбавитись джерел доходу. Загальні витрати на соціальне забезпечення становлять приблизно 28% валового внутрішнього продукту доходів Нідерландів. Головні напрями соціальної політики розробляються національним урядом. До органів, які реалізують соціальне забезпечення в Нідерландах, належать Міністерство із соціальних питань та зайнятості, Міністерство добробуту, охорони здоров'я та спорту, Комісія з нагляду за соціальним страхуванням, Рада із соціально-економічних питань [2, с. 70–71]. Вартість медичного обслуговування складає в середньому 11% бюджету середньої сім'ї, квартплата та комунальні послуги – до 25%, витрати на харчування – 21%, транспорт і зв'язок – 11%, одяг і взуття – 7%. У Нідерландах діє розвинута система соціального страхування. Усе населення підлягає обов'язковому страхуванню в рамках національних страхових схем. З них чотири носять загальний характер і забезпечують виплати пенсій зі старості, у зв'язку з втратою годувальника, дитячих допомог та медичних витрат надзвичайного характеру. Ще чотири допомоги поширюються на тих, хто працює: оплата тимчасової непрацездатності, нещасних випадків на виробництві, страхування від хвороб і від безробіття. Дві особливі схеми охоплюють працюючу молодь (віком до 23 років) й осіб, які забезпечують себе роботою самостійно [3].

Сучасна система пенсійного забезпечення Нідерландів сформувалась у 80-ті роки й успішно працює. Вона базується на трьох рівнях: державне пенсійне забезпечення, що фактично є базовим, професійне пенсійне забезпечення та індивідуальне пенсійне забезпечення. При цьому більшу частину прибутку голландських пенсіонерів складають базові державні пенсії: біля 50% від усіх отримуваних ними пенсійних виплат. Професійні пенсії забезпечують приблизно 30% від загального розміру пенсії, а індивідуальні виплати складають до 7% від сумарної величини отримуваної пенсії. Таким чином, можна вважати, що в Нідерландах сформувалась дворівнева пенсійна система, тому що доля пенсійних виплат з індивідуального пенсійного забезпечення відносно незначна. Проте недержавне пенсійне забезпечення стає дедалі більш популярним, не дивлячись на зростання суми сплачуваних за схемою професійного забезпечення пенсій. Це насамперед пояснюється тим, що з 90-х років голландці все активніше стали виявляти інтерес до систем індивідуального накопичення. Згідно з прогнозами експертів у разі збереження цієї тенденції доля індивідуальних пенсій може значно зрости в найближчому майбутньому.

Пенсійний вік у Голландії складає 65 років як для чоловіків, так і для жінок. З досягненням пенсійного віку будь-який громадянин набуває права на отримання базової державної пенсії. Розмір цієї пенсії і на сучасному етапі не залежить ні від тривалості трудового стажу, ні від суми сплачених внесків протягом усього

періоду трудової діяльності. У результаті на державну пенсію в Нідерландах може розраховувати будь-який громадянин, який досяг пенсійного віку. Такий підхід дозволяє охопити пенсійним забезпеченням усіх пенсіонерів країни, що, враховуючи незначну чисельність населення держави, не є великим тягарем для бюджету. Розмір базової пенсії в Нідерландах складає 650 євро. Як правило, до базової пенсії держава доплачує від 70 до 110 євро. Ця сума залежить від деяких соціальних умов, таких як наявність у пенсіонера дітей, стан його здоров'я тощо [4].

При цьому проблема старіння населення, що охопила всі країни Європи, не минула й Голландію. Відповідно до прогнозів, уже в середині XXI ст. кількість громадян пенсійного віку збільшиться практично вдвічі. Це вказує на необхідність проведення подальших реформ. Як довгострокову перспективу в Нідерландах заплановано підняти пенсійний вік до 68 років, проте поетапно до 2040 року. Так, до 2020 року вік виходу на пенсію збільшиться до 66 років, що заощадить бюджету країни 700 млн євро. До 2025 року пенсійний вік зросте до 67 і тільки через 15 років – до 68 років.

Для акумулювання додаткових пенсійних накопичень було створено спеціальний цільовий фонд, кошти якого використовувались у періоди критичного зростання кількості пенсіонерів. Щодо професійних пенсійних схем, то вони в Голландії користуються великим попитом. У схемі професійних пенсій бере участь 91% голландських працівників [5, с. 34]. Однак зазначена система має суттєвий недолік: роботодавці намагаються стримувати зростання заробітної плати в працівників передпенсійного віку. Третій рівень пенсійної системи в Голландії – недержавне пенсійне забезпечення – включає добровільне індивідуальне пенсійне страхування. Як правило, пенсійне страхування здійснюється компаніями, які займаються страхуванням життя. Будь-який працівник вправі укласти зі страховою компанією договір про страхування життя та настання страхового випадку (досягнення пенсійного віку), щоб отримувати додаткову пенсію [6, с. 89–90].

Фінляндія. Згідно зі ст. 19 Конституції Фінляндії, прийнятої 11 червня 1999 року, кожний, хто не в змозі забезпечити собі існування, що відповідає нормам людської гідності, має право на необхідне утримання та забезпечення. Законом гарантується право кожному на основне соціальне забезпечення на час безробіття, хвороби, непрацездатності, а також у випадку народження дитини та втрати годувальника. Органи публічної влади зобов'язані відповідно до того, що встановлено законом, гарантувати кожному достатнє соціальне та медичне забезпечення, а також сприяти зміцненню здоров'я населення. Органи публічної влади також зобов'язані підтримувати можливості сім'ї, а також інших осіб, відповідальних за опіку над дітьми, забезпечувати благополучний розвиток особистості дитини [7].

Слід відмітити, що система соціального забезпечення Фінляндії сформувалась лише в 60-х роках минулого століття. На відміну від багатьох промислових розвинутих країн, Фінляндія не намагалась обмежувати соціальне забезпечення, а постійно вдосконалювала його якісно та кількісно. За допомогою соціального забезпечення було гарантовано засоби для існування. Соціальне страхування охоплює все населення країни незалежно від громадянства та тривалості проживання в країні. Пенсійне забезпечення є частиною соціального страхування Фінляндії,

що складається з народної пенсії та трудової. Усі особи, які проживають у цій державі, мають право на народну пенсію. До народної пенсії входять пенсія зі старості, пенсія з непрацездатності, сімейна пенсія. Народна пенсія виплачується особам, які досягли 65 років, хоча пенсійний вік у Фінляндії встановлений 63 роки. Пенсію з непрацездатності отримують особи, які внаслідок хвороби не спроможні працювати; пенсія з безробіття виплачується особам похилого віку, які тривалий час не мають роботи. Трудова пенсія надається за умови наявності 40-річного стажу, особа вправі отримувати так звану повну пенсію розміром 60% заробітної плати [8, с. 86–101]. На сьогодні середній розмір пенсії у Фінляндії складає 1 210 євро на місяць, що перевищує середній рівень зарплати в багатьох європейських країнах. Мінімальна пенсія, яку отримує людина пенсійного віку у Фінляндії, виплачується в сумі 600 євро. Таку пенсію може отримувати навіть той, хто з тих чи інших причин ніколи не працював. Нині в країні налічується 1,4 млн пенсіонерів. Це більше, ніж кожен четвертий житель [9].

Велика увага у сфері соціального забезпечення Фінляндії приділяється соціальним послугам. Законом про загальні засади соціального обслуговування (1984 рік) передбачені загальні та спеціальні соціальні послуги. До загальних соціальних послуг належить соціальна робота, надання послуг на дому, житлово-побутове облаштування, утримання в стаціонарах, утримання хворого в сім'ї. До спеціальних послуг відносять соціальний захист дітей, обслуговування інвалідів, обслуговування осіб із розладами психічного здоров'я, наркологічна служба тощо. Центральним державним органом управління соціальним забезпеченням є Міністерство соціального забезпечення та охорони здоров'я. Соціальні послуги населенню також надають добровільні громадські організації та церковні общини. Значимою формою перерозподілу доходів на користь сімей із дітьми є доплата на дітей, яка передбачена на всіх дітей віком до 17 років, незалежно від матеріального становища сім'ї. Допомога при народженні дитини надається або в грошовій формі, або так званим «комплектом приданого». Більшість батьків надають перевагу приданому, тобто комплекту дитячого одягу та інших речей, необхідних для догляду за дитиною протягом першого року життя.

Необхідно звернути увагу, що законодавством Фінляндії також передбачена допомога на проживання, яка розглядається як крайня форма забезпечення. Допомога призначається на основі конкретного визначення нужденності в ситуації, коли існування самотньої особи або сім'ї достатньою мірою не забезпечується. Не дивлячись на загальний прогресивний розвиток соціального забезпечення в країні, потреба в допомогах на проживання не зменшується. Більше 6% населення щорічно звертається за отриманням цієї допомоги [10, с. 6–32].

Канада. До середини 60-х р. XX ст. в Канаді вже ефективно функціонувала база національного законодавства у сфері соціального забезпечення. Були прийняті такі закони: Акт про страхування зайнятості (1935 рік), Акт про страхування безробіття (1940 рік), Акт про сімейні допомоги (1944 рік), Акт про забезпечення старості (1951 рік), Акт про страхування медичної допомоги та діагностичних послуг (1957 рік), Канадський та Квебекський пенсійні плани (1965 рік), Канадський план допомоги (1966 рік), Акт про медичну допомогу (1966 рік) [11, с. 39–40].

Особлива увага в соціальному забезпеченні Канади приділяється соціально-правовому становищу осіб з обмеженими можливостями. Зокрема, у Канадській Хартії прав і свобод, прийнятій у 1982 році, записано: «Усі люди рівні перед законом і, згідно з законом, мають право на рівний захист і рівні пільги, що надаються за законом, без будь-якої дискримінації і, зокрема, дискримінації за ознакою расового, національного чи етнічного походження, кольору шкіри, релігії, статі, віку, розумових чи фізичних вад» (ст. 15) [12]. У Канаді програми, спрямовані на вирішення проблем інвалідів, існують більш ніж у 30 міністерствах, соціальних установах та інших державних органах. Загальну координацію соціальної адаптації інвалідів здійснює Міністерство розвитку людських ресурсів (бюро в справах інвалідів). Існує спеціальне законодавство, яке регламентує житлові стандарти для інвалідів.

Розгалуженою в Канаді є система соціальних допомог:

1) допомога на дітей (введена з 1993 року), яка виплачується сім'ям із низьким та середнім рівнем доходів, у яких є діти, віком до 18 років. Розмір допомоги залежить від сукупного річного доходу сім'ї. Максимальний розмір допомоги на дитину складає 489 канадських доларів;

2) допомога з безробіття виплачується тим, хто працює менше 15 годин на тиждень або заробляє менше 113 канадських доларів за тиждень. Розмір допомоги та час, протягом якого вона буде виплачуватися, залежить від низки факторів: від заробітної плати, яку отримує особа, від тривалості роботи та темпів зростання безробіття. Максимальний розмір допомоги з безробіття – 339 канадських доларів на тиждень. Якщо в особи немає роботи, але вона її наполегливо шукає, то така особа може отримувати допомогу протягом 50 тижнів. Допомога не надається особам, які звільнилися з роботи за власним бажанням або які були звільнені за порушення трудової дисципліни;

3) допомога з тимчасової непрацездатності виплачується людям, які отримали травму на робочому місці або страждають на професійне захворювання. Допомога виплачується протягом усього курсу лікування. Після цього таким особам виплачують пенсію або одноразову виплату. У разі смерті годувальника утриманцям виплачуються кошти на поховання, місячний розмір пенсії померлого годувальника та одноразова виплата. Дія цього виду допомоги розповсюджується й на іммігрантів із того дня, коли вони починають офіційно працювати, оскільки гроші на цю програму відраховує роботодавець;

4) люди похилого віку можуть отримувати різноманітні допомоги, що призначаються для підтримання забезпеченої старості мешканцям Канади [13].

Загальні соціальні допомоги поділяються на основні допомоги та квартирні. Основні допомоги призначені для покриття витрат на харчування, квартирні – на оплату житла. Додаткові допомоги виплачуються автоматично, щоб покрити деякі надвитрати, наприклад на паливо, шкільний одяг. Існують спеціальні допомоги (на вибір), які надаються для здійснення витрат: на купівлю меблів, переїзд, навчання, відшкодування шкоди, оплату послуг пральні, лікаря-стоматолога тощо [14, с. 5].

Пенсійне забезпечення Канади, як і в більшості країн Європи, складається з трьох рівнів: державного (федерального), приватно-колективного, індивідуаль-

ного. Державний (федеральний рівень) – це виплата пенсій зі старості (Old Age Security Pension – OAS). Пенсія зі старості виплачується тим особам похилого віку, яким виповнилося 65 років і які мають громадянство Канади. Крім того, пенсія зі старості виплачується особам відповідного віку, які постійно проживають у Канаді, за умови, якщо вони прожили в країні не менше 10 років після досягнення 18-річного віку. За новим пенсійним законодавством із 2023 року пенсійний вік буде поступово збільшуватися. Ті, хто народився після лютого 1962 року, будуть виходити на пенсію в 67 років. Розмір пенсії зі старості становить 540,12 доларів у місяць. Другий рівень Канадської пенсійної системи (канадський пенсійний план) передбачає здійснення щомісячних виплат у накопичувальну систему. Внески в накопичувальну систему роблять як роботодавці, так і самі працівники. Розмір внесків складає 3,9% заробітної плати. Максимальний розмір такої пенсії – 750 доларів, якщо вихід на пенсію здійснюється в 65 років, якщо особа звертається за отриманням цього виду пенсії пізніше (з 65 до 70 років), то розмір пенсії збільшується на 0,5% за кожний місяць подальшої роботи. До третього рівня системи пенсійного забезпечення Канади належать індивідуальні рахунки. За індивідуальною програмою дозволяється вносити до 18% за попередній рік (максимальна сума 18 000 доларів). В індивідуальній системі пенсійного забезпечення бере участь близько 8 млн чоловік із 32 млн населення Канади. Внески за індивідуальною програмою дозволяється робити до 69 років [15].

Литва. Відповідно до Стратегії національної безпеки Литовської Республіки, затвердженої в 2002 році, програма здійснення заходів щодо скорочення бідності в Литві спрямована на боротьбу з бідністю та соціальною ізоляцією, а також на ліквідацію злиднів. Реформування матеріальної соціальної підтримки вразливих верств здійснюється шляхом створення спільної матеріальної системи соціальної підтримки, в основу якої покладено принцип оцінки доходів і майна. Така система дозволила скоротити бідність і гарантувати працездатним особам, які отримують матеріальну соціальну підтримку, можливість працевлаштування на ринку праці й таким чином поліпшити їх економічну активність. Мета реформи пенсійної системи полягає в тому, щоб надати можливість населенню республіки Литви отримати соціальні гарантії європейського рівня [16].

Законом Литовської Республіки «Про соціальні послуги та соціальну допомогу» від 19 листопада 2002 року встановлено, що однією з головних цілей соціальної допомоги є допомога в задоволенні нагальних потреб тих людей, доходи яких недостатні, а здатність подбати про себе в силу об'єктивних, незалежних від них причин обмежена. Серед встановлених допомог слід виокремити такі: допомоги сиротам і дітям, допомоги особам похилого віку, інвалідам (особам із фізичними або психічними розладами) тощо [17].

У квітні 2000 року у Литві була затверджена Концепція реформи пенсійної системи, проте політичні та соціально-економічні проблеми не дозволили розпочати реформу негайно. У результаті лише з 2004 року в країні запроваджується обов'язкове пенсійне страхування. Нова пенсійна система Литви складається з трьох частин: державне соціальне пенсійне страхування, накопичення пенсій зі старості за рахунок внесків за соціальним страхуванням у пенсійних фондах, додаткове пен-

сійне накопичення в страхових компаніях або пенсійних фондах за рахунок власних коштів. Державна пенсія соціального страхування складається з двох частин: основної та додаткової. Основна частина пенсії гарантує мінімальне пенсійне забезпечення та дорівнює державній базовій пенсії соціального страхування. Додаткова частина пенсії залежить від раніше отриманих доходів сьогодишнього пенсіонера та його трудового стажу. Величина накопиченої пенсії в пенсійному фонді залежить від величини страхових внесків і тривалості їхньої виплати, а також від відсоткової ставки в конкретному фонді. На кошти, накопичені у фонді, пенсіонер може одержати право на щомісячну пенсійну виплату довічно (пенсійний ануїтет) у страховій компанії, з якою він повинен укласти відповідний договір із правом спадкування або без такого права.

Передбачається, що пенсійне забезпечення в рамках першого рівня (державне пенсійне соціальне страхування) буде поступово зменшуватися в міру розширення другого та третього рівнів, оскільки за прогнозами Всесвітнього банку в Литві з 2000 по 2050 рік число осіб пенсійного віку збільшиться на 12,4% (з 712 тис. до 800 тис.), а кількість працездатного населення скоротиться на 24,3% (з 2,236 млн до 1,692 млн) [18, с. 48–52]. З огляду на це в Литві з 2009 року було збільшено пенсійний вік до 62,5 для чоловіків і 60 років для жінок. Планується поступове підняття пенсійного віку з 2014 року (по три місяці щорічно) до 65 років у 2025 році. На сьогодні середня пенсія зі старості в Литві складає 236 євро [19, с. 27].

Висновки. На підставі аналізу досвіду правового регулювання соціального забезпечення в Нідерландах, Фінляндії, Канаді, Литві варто констатувати, що особливості соціального забезпечення у вказаних країнах базуються на запровадженні широкомасштабних заходів запобігання та подолання бідності, зокрема в більшості країн існує розгалужена система соціальних допомог та послуг; збільшення пенсійного віку суттєво впливає на розмір пенсії, яку отримуватиме особа, досягнувши віку виходу на пенсію; запровадження накопичувального рівня надає гарантоване право на додаткові пенсійні виплати, які відповідним чином впливають на збільшення пенсійних виплат загалом; широка участь населення в недержавному пенсійному забезпеченні вказує на ефективну діяльність недержавних пенсійних фондів, що сприяє довірі населення.

Література

1. Конституция Королевства Нидерландов от 17 февраля 1983 года [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.concourt.am/armenian/legal_resources/world_constitutions.
2. Новіков В.Н. Організація і розвиток соціальної сфери (зарубіжний і вітчизняний досвід) : [монографія] / В.Н. Новіков. – К. : Інститут економіки НАН України, 2000. – 246 с.
3. Социально-экономическая сфера Нидерландов [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://netherlander.org/ekonomika-niderlandov/socialno-ekonomicheskaya-sfera-niderlandov.html>.
4. Adequate and sustainable pensions : [joint report] // Op. cit. 1994. – 94 p.
5. Самойлова Р.М. Пенсионное обеспечение в странах-членах Европейского Союза / Р.М. Самойлова // Труд за рубежом. – 2006. – № 1. – С. 30–35.
6. Светлова А.Р. Опыт зарубежных стран в построении систем пенсионного обеспечения / А.Р. Светлова // Вестник Национального технического университета «Харьковский политехнический институт». – 2005. – № 34. – С. 89–97.
7. Конституция Финляндии, издана в г. Хельсинки 11 июня 1999 года [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.finlex.fi/fi/laki/kaannokset/1999/ru19990731.pdf>.

8. Минимальная пенсия в Финляндии [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.finlandia.ru/>.
9. Социальное обеспечение в Финляндии : [брошюра]. – Хельсинки : Министерство социального обеспечения и здравоохранения, 1989. – 44 с.
10. Механизмы защиты социальной сферы (на примере развитых стран Запада и Японии) // под ред. Т.Г. Пирогова. – М. : Наука, 1992. – 190 с.
11. Касьянова А.А. Канада и «безопасность личности»: концепция и практика / А.А. Касьянова // США. Канада. Экономика – политика – культура. – 2002. – № 8. – С. 36–53.
12. Конституційний закон Канади 1982 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://pdp.org.ua/legislation/bills-foreign/279-49-14>.
13. Система соціального забезпечення в Канаді [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://inva-center.com/content/articles/617/>.
14. Немова Л.А. Канада: реформы в социальной сфере / Л.А. Немова // США-Канада. – 2003. – № 4. – С. 3–10.
15. Пенсійна система Канади: [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.uaib.com.ua/files/articles/203/49/Canada.pdf>.
16. Стратегия национальной безопасности Литовской Республики // Lithuanian foreign policy review. – 2002. – № 1. – Р. 9.
17. О социальных услугах и социальной помощи: Закон Литовской Республики от 19 ноября 2002 года [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.mklat.lv/zakony/20140-zakon-o-sotsialnykh-uslugakh-i-sotsialnoj-pomoshchi>.
18. Антропов В.В. Социальная защита в странах ЕС: современные тенденции, проблемы и перспективы / В.В. Антропов // Труд за рубежом. – 2005. – № 4. – С. 47–58.
19. Плаксієй М.А. Пенсійне страхування в Литві / М.А. Плаксієй // Вісник Пенсійного фонду України. – 2007. – № 5. – С. 24–28.

Анотація

Тищенко О. В. Соціальне забезпечення населення окремих країн Європи та Америки: порівняльно-правовий аспект. – Стаття.

У статті розкриваються особливості правового регулювання соціального забезпечення населення в окремих країнах Європи та Америки, аналізується механізм його реалізації.

Ключові слова: система соціального забезпечення, пенсійне забезпечення, соціальні допомоги, соціальні послуги.

Аннотация

Тищенко А. В. Социальное обеспечение населения отдельных стран Европы и Америки: сравнительно-правовой аспект. – Статья.

В статье раскрываются особенности правового регулирования социального обеспечения населения в отдельных странах Европы и Америки, анализируется механизм его реализации.

Ключевые слова: система социального обеспечения, пенсионное обеспечение, социальные пособия, социальные услуги.

Summary

Tishchenko O. V. Social security of the population of some countries in Europe and America: Comparative legal aspect. – Article.

In the article the peculiarities of legal regulation of social security of the population in some countries of Europe and America, analyzed the mechanism of its implementation.

Key words: system of social security, pensions, social assistance, social services.